

ΣΤΟΝ ΑΛΙΘΕΡΣΗ *

Δίχως ἄλλο θυμᾶσαι τὴν ξέγνοιασθι
κεῖνη μέρα: στὰ βοῦρλα τῆς λίμνης
ἐνῶ σὺ κυνηγοῦσες, ἀμέριμνος
ἀπ' τοὺς φράχτες ἐγὼ περπατοῦσα.

Μεθυσμένοι ἀπ' τὸ ξέχωρο τ' ἄρωμα
τῶν βουνῶν καὶ τῶν κήπων, ξεχνούσαμε
τοὺς τρανοὺς μας καημούς, τὶς φροντίδες.

Πρὸς τὸ βράδυ θυμᾶσαι, καθίσαμε
σ' ἓνα δέντρο ποκάτου· ἡ φλογέρα
πονεμένου βοσκοῦ, μᾶς νανούρισε,
καὶ γιὰ ποίηση μιλήσαμε τότε.

Τὸ παράπονο ὥς τόσο, δὲ θέλαμε
νὰ ρυθμίξῃ τὸν κάθε μας στίχο,
τὶ ἄλλα χρόνια μᾶς βύθισαν σὲ ὄνειρο.
Οἱ ἀγάπες τοῦ ἀπλοῦ Θεοκρίτου...

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΙΟΣ

*Τὸ ποίημ' αὐτὸ σταλμένο μαζὶ μ' ἓνα του γράμμ' ἀπελπιστικό.
εἶναι γραμμένο σὲ μιὰ κάρτα. Ἕνα τοπίο. Μιὰ σειρὰ κυπαρίσσια
στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ. Σ' ὅλα χιόνι. Τὸ πέτρινο ἀρχαῖκὸ γιοφύρι,
σμίγοντας μὲ τὸν ἴδιο του ἀντικατοπτρισμό, σχηματίζει δυὸ κύκλους
στό νερό, μὲ τὰ τόξα του. Καὶ στὸ φόντο κάτι σὰ μοναστήρι.
Παντοῦ νέκρα, παντοῦ ἐρημιά· στὸ ποτάμι μιὰ βάρκα ἀραγμένη.
Τὸ ὅλο ὑποβάλλει μιὰ θλίψη καὶ ξυπνὰ τὴ νοσταλγία.

Δὲν περιγράφω ἀπλῶς· ἐξηγῶ μιὰ διάθεση ψυχῆς, κ' εἶναι σὰ
νὰ προσθέτω καὶ κάτι στὸ ποίημα.

ΓΛ· ΑΛ·